

El dia que vaig tornar a l'escola.

Corria l'any 1997 quan un bon amic meu, Pere Tur i Sala, em va convidar a col·laborar en uns actes que s'estaven preparant en l'antic col·legi Gabriel Miró de Calp amb motiu de la primera "llicenciatura" d'alumnes que havien cursat tots els seus estudis en Valencià. Vaig assistir carregat de curiositat i entusiasme a una reunió on es discutia un acte essencial de les celebracions que jo, en aquell moment, desconeixia. En eixa reunió només vaig arribar a balbucejar unes paraules: "Esteu bojos!".

Els vaig advertir que resultava un vertader suïcidi intentar portar a Lluís Llach a Calp. Creia conèixer el meu poble i dubtava molt seriosament que anéssim a omplir mínimament el vell cine Alhambra. Però la realitat va ser que ni coneixia el meu poble ni coneixia aquells bojos mestres del vell Miró.

Molts recordaran el gran èxit que va tindre aquella memorable actuació de Lluís Llach a Calp. Omplirem, vaja si omplirem! I fins crec que encara quedaran restes econòmiques d'aquella festa. I si açò era per si important, no menys ho era constatar com persistien nuclis amb una inquietud cultural important en el meu volgut Calp. No eren temps fàcils per a la nostra terra i, molt menys, per al món cultural i acadèmic.

Allò ens va donar ales per a continuar lluitant, per a continuar formant xics i xiques en una llengua que a pesar d'haver estat proscribida durant 300 anys, encara resistia a desaparèixer dels nostres cors.

Jo, com els de la meua generació, vam conèixer l'escola que tan encertadament va descriure Ovidi Montllor. Recordeu allò de "*l'escola de la Ribera*":

*... els pupitres eren bruts
Els que seien érem pobres
La regla era per la mà
La mà era per tancar-la.
...l'ensenyança era com era
Els ensenyats els que som
Ni menys ni més
Que els que som.*

Després d'aquella setmana van vindre nous actes, noves campanyes, nous sacrificis i tot gràcies a eixos jòvens sonats professors i professores del Miró que van dedicar molt més que hores, molt més que paciència, a educar a tota una sèrie de promocions fins a arribar al que representa avui el nostre col·legi no sols a nivell de poble sinó de País.

Jo ja no pogué deixar aquell col·legi. Va passar a formar part de la meua vida i a ell li vàrem dedicar, la Marisa i jo, tot l'esforç del què fórem capaços. Durant els huit anys que el nostre fill va cursar els seus estudis en el Miró jo sempre vaig estar amb ell i amb ells. Férem "trobades", setmanes culturals, festes, excursions i mentre el fill començava a conèixer les primeres lletres jo

començava la meva segona època escolar. Igual que els alumnes ho recordaran tota la seva vida, jo m'enorgullisc haver tornat a l'escola que sempre somniés.

Arrere van quedar les pressions polítiques, la forma arcaica de fer escola, la falta contínua de necessitats elementals. No importaven les “*llengües de papallones*”. Davant quedaven els xiquets i xiquetes del Miró. Enguany celebrem el 25 aniversari de la seva creació. Estem encara molt lluny d'una idílica escola, però el que sí és veritat que estem molt prop d'aquells professors i professores que amb la seva “devoció” van fer i estan fent, a pesar de tot, un escola digna. A tots ells, seguen qui foren, la gratitud d'una mare i un pare que fa 10 anys tornarem, ara sí, a la nostra escola. El Miró de Calp.

A Jaume i Antònia els “meus mestres” del Miró.

Bernat Banyuls i Sala
Cases de Torrat, Calp. Darrers dies de juny de 2007.